БЛАЖЕННІ ВІРУЮЧІ

Жарт на одну дію.

З анґлійського переробив

ЮРКО КРИЦЯ.

Накладом і друком „Українського Голосу",
Вінніпеґ, Манітоба, Канада,
1929.

diasporiana.org.ua

БЛАЖЕННІ ВІРУЮЧІ

Жарт на одну дію.

З анґлійського переробив

ЮРКО КРИЦЯ.

Накладом і друком „Українського Голосу“.
Вінніпеґ, Манітоба, Канада.
1929.

ДІЄВІ ОСОБИ:

ФЕДЬ — молодий фармер.
ФЕСЬКА — його жінка.
РОМКО — парубок.
МАРУСЯ — Його суджена.

Звичайна собі кімната з двома дверима, на середині і на ліво.

(Роман і Маруся сидять на канапі).

РОМАН: Так, значить, від нині за місяць, дорога Марійко, сю білу маленьку ручку священик звяже з моєю осмаленою лабою і спитає: Маріє! Чи маєш вільну і не присилувану волю стати женою отсему молодцеві? А моя Марійка зарумяниться і скаже потихеньки: Маю! (Хоче поцілувати її руку).

МАРУСЯ (холодно, бере руку): Скаже чи не скаже, то ще питання.

РОМАН: А то чому? Прецінь ми вже зовсім приготовилися, заручини відбули, до священика ходили і до весілля приготовляємося. Здається, що нема вже ніякої перешкоди до нашого подружжа.

МАРУСЯ: Одна є!

РОМАН: А то яка?

МАРУСЯ: Бо я не годжуся.

РОМАН (сміючись): Та се жарти, Марусечко. Тепер вже запізно вертатися. Заручини вже відбули, клямка запала і ти моя! (Хоче поцілувати її в руку).

МАРУСЯ (відсувається): Перепрашаю. Навіть від вівтаря відходять.

РОМАН: Так, коли на се є важні причини.

МАРУСЯ: В тім то і річ, що є!

РОМАН: Причини? Між нами? А то які?

МАРУСЯ (раптом встає): Досить вже твого удавання. (Витягає з кишені помнятий лист і показує): Що то за лист?

РОМАН: Лист? (хоче взяти).

МАРУСЯ (бере до себе руку з листом): Не дістанеш! Вільно тільки з далека дивитися. Ну, що то за лист?

РОМАН (приглядається): А чи-ж я знаю? Якесь нечитке письмо.

МАРУСЯ: Жіноче, паничу, жіноче, не вдавай, що не пізнаєш, бо то даремно. А в тім листі такі слова: „Найдорощий Ромцю" (дразливо). Найдорощим тебе називає. (Читає): „Прийди нині конечно" (з до-

кором) конечно... (читає): „чекаю на тебе нетерпеливо". Нетерпеливо, аж три рази підкреслене.

РОМАН (здивовано): Три рази?

МАРУСЯ: А на кінці: „Твоя, вічно тебе кохаюча Гапка".

РОМАН (на бік): Гапка... А там до чорта!...

МАРУСЯ: Ага, змішався, голубчику?

РОМАН: Я? Чому я мав би змішатися? Хіба я один Ромко? Прецінь богато Ромків є на світі.

МАРУСЯ: Так, тільки жаден з них не мав би причини ховати сей лист між твої книжки, де я його і знайшла.

РОМАН: То ти вже мої книжки перешукуєш? Гарно, чудово! Я не знав, що ти така цікава. А цікавість — се перший крок до пекла.

МАРУСЯ: Не пробуй байки мені плести. Я хочу знати, від кого сей лист.

РОМАН: А хіба-ж я памятаю. Прецінь бачиш, що лист давний, хто зна коли писаний, давно пора про него забути.

МАРУСЯ: Не так скоро забувається дівчат, які звуть тебе „найдорощим". А

по другому, імя повинно тобі її пригадати. (Іронічно): Вона звалася Гапка.

РОМАН: А коли знаєш, то чого питаєшся?

МАРУСЯ: (злісно): Але я хочу знати, що то за Гапка?...

РОМАН: Та як я тобі се скажу? Оттака собі звичайна Гапка — з очима, з носом, з ухами, з ротом...

МАРУСЯ (роздразнено): Не плети дурниць!

РОМАН: Але-ж я не розумію, о що тобі ходить, Марусю?

МАРУСЯ: Він не розуміє. Чорне на білім йому показую, що романсував з якоюсь там Гапкою, а він каже, що не знає, о що ходить. (До него): А що би ти сказав, як би про мене таке довідався?

РОМАН: О! То булоб инше діло.

МАРУСЯ: Чому инше? Коли тобі вільно, то чому мені не вільно?

РОМАН: Перепрошаю тебе, Марійко. Між жінкою і чоловіком є велика ріжниця.

МАРУСЯ: Яка?

РОМАН (заклопотаний): Яка? Якже се тобі вияснити. Бачиш жінка то — так

би сказати, як та біла мягенька бібула: маленька плямка, крапелинка чорнила, і зараз з того зробиться величезна пляма, що зістане назавсігди. А чоловік, — то так як той перґамін. Можеш написати на ньому Бог зна що — потім зітреш і він чистий.

МАРУСЯ: Не розумію того порівнання.

РОМАН: Опісля я тобі се ліпше виясню.

МАРУСЯ: Коли?

РОМАН: Після шлюбу!

МАРУСЯ: Що? Ти думаєш, що я пішла би за такого, що передше кохався з якоюсь Гапкою?

РОМАН: Марійко (іде до неї).

МАРУСЯ (переходить на другу сторону від него): Іди собі, поганине — не хочу тебе знати. Коли ти був найдорощим для якоїсь Гапки, то певно що вона і для тебе мусіла бути найдорощою. І чому ти з нею не одружився та не лишив мене з спокою? Спадщини по нікім не думаю брати.

РОМАН: Але-ж, Марійко, не будь дитиною. Як би кожда дівчина з тої причини не хотіла виходити заміж, то нині міліони дівок сивілиб. Ти навіть одного чоловіка

не знайдеш, що не мав би подібних гріхів зі своїх парубоцьких літ.

МАРУСЯ: То неправда. Феська казала мені, що її Федь ніколи в своїм життю не інтересувався иншою жінкою, лише нею.

РОМАН: А вона звідки се знає?

МАРУСЯ: Він сам її про се сказав.... (Побачивши, що Роман усміхнувся, питає): А що значить той усміх на твойому лиці?

РОМАН: Я нічого не кажу. Тільки скажу тобі, що жадна дівчина, що іде заміж, не повинна думати про те,. яким її чоловік був перед шлюбом, лише яким буде по шлюбі. А що я буду добрим чоловіком, то на се даю тобі слово.

МАРУСЯ: Тішся обіцянками!

РОМАН: Присягаю тобі на все, що найсвятійше! Буду таким добрим, таким згідливим, таким вірним.

МАРУСЯ (дивиться йому в вічі): Чи можна тобі повірити?

РОМАН: Переконаєшся.

МАРУСЯ: Ото-ж запамятай собі, бо як би я побачила, що ти мене ошукуєш, то...

(Годинник почав бити на ратуші години).

МАРУСЯ: Раз, два, три . . . девята. Котрого нині?

РОМАН: Двайцятого серпня. Чому?

МАРУСЯ: Ото-ж запамятай собі, що від двайцятого серпня, від девятої години вечер, не смієш мати жадних Гапок, Пазьок, ані річей, які до них належать. А тепер я мушу іти, щоби приготовити чай. Оставай! (Роман ловить її руку і цілує. Маруся відходить на ліво).

РОМАН (сам): Аж втомився! Оден раз в життю довелось мені дістати листа від дівчини і на тім попікся. (Підносить лист, який Маруся кинула, і дре його на кавалки).

(Роман і Федь. — Федь влазить вікном і трівожно оглядається поза себе).

РОМАН: А ти що? Задним вікном, наче, злодій? Що сталося? Чого ти такий перестрашений, Федю?

Федь: А най се лихо візьме; се-ж нещастя; се-ж смерть! (заклопотано ходить по хаті). І що я тепер зроблю? Нещастя моє!

РОМАН: Та що сталося?

ФЕДЬ: Найгірше, що могло статися. Лиш представ собі. Вийшов я на дорогу. тай проходжуюся, аж тут стрінув Гапку.

РОМАН: Яку Гапку?

ФЕДЬ: Та-ж дочку Івана Пиркатого, Десь там в місті робить в „Чайнемена". Я-ж тобі її в неділю показував коло церкви.

РОМАН: Тота бльондиночка? А я і не знав, що вона також Гапка?

ФЕДЬ: Що то значить — також?

РОМАН: Нічого, нічого, говори дальше...

ФЕДЬ: Стрінув я її тай почав розпитувати про місто, тай так поволи розговорилися, аж я чую, хтось іде. Озирнувся я, а то моя Феська. Як заяць скочив я поза якусь хату і так „беками" прибіг до дому, а Гапка остала здивована на місці. Жінка підійшла до неї і почала розпитувати, хто там з нею був і...

РОМАН: І вона певно зараз сказала?

ФЕДЬ: Чи сказала, не знаю, бо я так утікав, що аж курилося за мною. Бо ти мусиш знати, що моя жінка не може того знести, коли мене побачить, як я заговорю до якої иншої женщини. Коли вона

дізнається, що се я був, то пропало наше родинне життя. Пропало...

РОМАН: Коли так, то ти навіть не повинен глянути на иншу женщину....

ФЕДЬ: Тай я так думаю, але се, вір мені, трафилося припадково, зовсім припадково. Але стрівай! (прислухується). Хтось іде...

(Федь ховається так, щоби крізь вікно не можна було його бачити).

(Тії і Феська у вікні).

ФЕСЬКА: Пане Романе! Ви поступили в підлий і нікчемний спосіб. (Кидає вікном мужеський капелюх і відходить).

РОМАН (здивовано): Що се має значити? (до Федя): Чого твоя жінка від мене хотіла. (Підносить капелюх). Мій капелюх.

ФЕДЬ: Ага! Я мав його з собою, а коли довелось утікати, то й згубив його.

РОМАН: Значить, твоя жінка думає, що се я був з Гапкою?

ФЕДЬ: Дав би то Господь, щоб вона так думала.

РОМАН: Дякую тобі за таке...

ФЕДЬ: Се значить, що Гапка не сказала. Мудріща, чим я собі представляв. Колиб так, то я був би спасенний.

РОМАН: Моїм коштом. Але я не дурний. Цілком не думаю бути в очах твоєї жінки коханцем якоїсь там Гапки.

ФЕДЬ: Але-ж, товаришу, що тобі се шкодить? Ти-ж ще парубок вільний...

РОМАН: Не говори нісенітниць. Не забувай, що я вже заручений. І коли-б Маруся довідалася, то мені вже до неї не приступити.

ФЕДЬ: Не журися. Справу з Марійкою я візьму на себе і все по правді їй розкажу. Тільки, щоб Феська про ніщо не довідалася, бо тоді тут булоб чисте пекло. Вона така заздрісна...

РОМАН: Значить, я маю себе пожертвувати, щоб тебе виратувати?

ФЕДЬ: А що-ж тобі се шкодить? То для нашого щастя, для нашого родинного спокою.

РОМАН: А за кілька тижнів, ти знов встрілиш якусь дурницю і ваше родинне щастя піде ні за цапину душу, бо мене все при тобі не буде, щоб я тебе ратував.

ФЕДЬ: О, ні, ні, присягаю тобі, що се

останній раз. Ніколи в життю. Ся наука вистарчить мені на все.

РОМАН: Даєш на се слово?

ФЕДЬ: Слово чести!

РОМАН: Ну, памятай собі. Лиш під таким услівям я годжуся.

ФЕДЬ (сердечно стискає руку Романа): Сердечно дякую!

РОМАН: Але перед Марійкою мусиш мене виправдати.

ФЕДЬ: Я-ж їй роскажу, що сталося.

РОМАН: Ну, значить, згода. Тільки задля твоєї жінки се роблю. Для її спокою.

ФЕДЬ: Ніколи не забуду тобі сего.

РОМАН: А тепер ходімо на чай.

ФЕДЬ: Ти іди перший. Я ще схвильований, Феська може пізнати. Мушу перше успокоїтися, прийти до себе.

РОМАН: Ну, значить, чекаю на тебе. Але ти не барися довго (Виходить на ліво).

ФЕДЬ (самий): О, Господи, коли тепер вдасться без клопоту се оминути і переконати жінку, що я тільки її одну люблю, то буду чутися дуже щасливий. (Побачивши, що іде жінка в хату, старається скритися, але роздумавши, став). Господи, додай сили...

(Федь і Феська).

ФЕСЬКА: Добре, що ти тут. Якраз тебе шукаю.

ФЕДЬ (солодко): Мене, серденько?

ФЕСЬКА: Так. Маю тобі щось важного сказати. Сідаймо.

ФЕДЬ (на бік): Ой, ой, ой! Горячо робиться.

ФЕСЬКА: Я все тебе, Федю, мала за дуже чесного і вірного чоловіка.

ФЕДЬ: Хіба тепер маєш причину сумніватися в тому?

ФЕСЬКА: Не сумніваюся ані на хвилину і тому сподіюся, що ти, як такий, сповниш мою просьбу.

ФЕДЬ: Кажи, серденько, коли тільки в моїй силі...

ФЕСЬКА: Хочу, щоби той Ромко як найскорше винісся з нашої хати.

ФЕДЬ: Чи се значить, серденько, що я маю його викинути?

ФЕСЬКА: Розуміється.

ФЕДЬ: А то чому?

ФЕСЬКА: Бо се людина негідна, зрадлива. Одним словом — усе що найгірше.

ФЕДЬ: Ради Бога! Що він такого зробив?

ФЕСЬКА: Ти навіть не вгадав би! Подумай собі, баламутить Гапку, тую, що тепер приїхала до дому — не знаю, чи ти її бачив?

ФЕДЬ: Не пригадую собі.

ФЕСЬКА: Я зловила їх отсе перед хвилею на вулиці, як вони говорили.

ФЕДЬ: Невже-ж се правда? А, то не гарно, дуже не гарно з його боку.

ФЕСЬКА: Що, не гарно? Кажи, що се скандал, підлість, погань — і то ще за мало. Романсувати з якоюсь Гапкою і рівночасно бути судженим чесної дівчини! Та-ж се страшне!

ФЕДЬ: О! певно!

ФЕСЬКА: Тому то я не хочу, не позволю, щоб він тут нам заваджав, бо він готов і тебе зіпсувати.

ФЕДЬ: Але-ж серденько, щож знова... таке говориш...

ФЕСЬКА (пестить його): Ні, не бійся, я лише так жартую. Я знаю мого Федя; він не дав би звести себе з чесної дороги тому поганцеві. Він, а ти, то небо і земля.

ФЕДЬ (на бік): Сего забогато!

ФЕСЬКА: Але я не хочу, щоб він був у твоїм товаристві, бо він того не вартує. Скажи йому, щоб винісся відси як найскорше.

ФЕДЬ: Але-ж, серденько, як можна так скоро, без причини....

ФЕСЬКА: Що значить, без причини? Збезчестив наш дім і то ще мала причина? Такий скандал в нашій хаті?

ФЕДЬ: Та так, але знаєш, Марійці се може бути прикро, бо-ж він її суджений.

ФЕСЬКА: Був, але тепер вже ним не є. Марійка звертає йому перстень і листи.

ФЕДЬ: Що? Ти певно її сказала?

ФЕСЬКА: А ти думав, що мовчати буду? Га!

ФЕДЬ: Та як можна....

ФЕСЬКА: Краще, хай довідається перед шлюбом, поки ще можна завернути (дає йому пакуночок). Отсе його листи і перстень. Віддай йому і скажи, що Марійка більше на очі не хоче його бачити.

ФЕДЬ: Але-ж, май серце, серденько, якже я йому се скажу?

ФЕСЬКА: Як? Коротко і просто. Ска-

жи: Через твоє поступовання ти став негідним руки чесної дівчини. Забери собі все, що твоє і з Богом в дорогу.

ФЕДЬ (чіхається в голову): Ну, і що з того вийде?

(Марійка, Федь і Феська).

МАРУСЯ (скоро входить і говорить покванно): Ні, то вже забогато тої безличности.

ФЕСЬКА: Що сталося?

МАРУСЯ: Лише подумай собі. Після того всього, сей дурисвіт мав ще відвагу прийти на чай, неначе нічого не сталося, а навіть хотів мене в руку цілувати...

ФЕСЬКА: А то поганець! Ні, той чоловік без найменшого встиду. А ти що на се?

МАРУСЯ: Я з погордою відвернулася від него і вийшла, не сказавши ні слова.

ФЕСЬКА: Ти добре зробила. Він не повинен з нами стрічатися. Федю, іди і скажи, щоби ще нині від нас забрався...

ФЕДЬ: Але-ж дорогенька, змилуйся, подумай, що люде скажуть.

ФЕСЬКА: Нехай кажуть, що хочуть,

що се мене обходить. Не хочу гостити в своїй хаті чоловіка, що зраджує чесну дівчину...

МАРУСЯ: І я так думаю...

ФЕДЬ: Але ви може за горячо беретеся. Може в тім і не було нічого злого, коли він сказав кілька слів до дівчини...

МАРУСЯ: Тепер вже за пізно.

ФЕДЬ: Треба тільки робити розважно.

ФЕСЬКА: Федю! Ти не борони його, бо я готова подумати, що ти похвалюєш таке поступовання.

ФЕДЬ: Але-ж де там. Воно мене самого обурює...

ФЕСЬКА: Се справді гарно. Місяць перед шлюбом, а він заводить романси з якоюсь Гапкою...

МАРУСЯ (скоро): Що? З Гапкою? Вона називається Гапка?

ФЕСЬКА: Гапка! Або що?

МАРУСЯ: От поганець! І він смів перед мною говорити, що то якась давна знакома, про котру він давно забув...

ФЕСЬКА: Що? Признався?

МАРУСЯ: Мусів, бо я знайшла її лист в його книжці.

ФЕСЬКА (плаксиво): Ох, Боже! А се що за дикун! І ми такого гостили в своїй хаті... Федю! Кажи йому, щоб в сій мінуті забрався з нашого дому.

МАРУСЯ (заглянувши у вікно): Іде сюди!

ФЕСЬКА: Ми ходімо. Не хочу більше бачити сего розпустника. Федю! будь строгим супроти него. Він не варта пожалування. (Виходять з Марусею в середні двері).

ФЕДЬ (самий): Передімною вдавав, що її цілком не знає, хотів показатися моральним. Такий ти паничу? Почекай! (Пробує бути поважним і певним себе).

(Федь і Роман).

РОМАН (входить з ліва): Ну, що тут такого сталося, що ніхто з вас на чай не приходить? Маруся була увійшла на хвилинку, а побачивши мене, утікла мов опарена. Певно Феська вже її сказала? Треба, щоби ти чим скорше поговорив з нею...

ФЕДЬ: Я?

РОМАН: Розуміється! Ти-ж зобовязався....

ФЕДЬ: Так, бо я не знав, як справа

вдійсности мається. А тепер відтягаю свою обіцянку і не хочу бути тобі посередником.

РОМАН: А се що знова? Що се має значити?

ФЕДЬ: А те, що моя жінка і Маруся мають слушність, коли обурюються на тебе за те, що ти заводиш якісь романси зараз під боком своєї нареченої.

РОМАН: Я? Романси? Чи не зсунувся ти з глузду?

ФЕДЬ: Досить. Не удавай святого. Ми про все довідалися...

РОМАН: Безнадійний чоловіке! Хіба не ти перед хвилею просив мене, щоб я ратував твій домашній спокій? Хіба се я романсував з нею на вулиці?

ФЕДЬ: Та що про се говорити. Се був припадок. Але ти з нею постійно переписувався...

РОМАН: Я? Хто се сміє говорити?

ФЕДЬ: Як хто? Та-ж Маруся дістала один з її листів у свої руки.

РОМАН: Ха, ха, ха! Так вона думає, що отся Гапка і тамта Гапка, то все одно? (Сміється).

ФЕДЬ: Мусиш знати, що тут нема з

чого сміятися, бо вона трактує сю справу цілком поважно.

РОМАН: Якже тут не сміятися, коли тая Гапка, якої Маруся знайшла лист, вже замужна від кількох літ. А отсе то твоя Гапка...

ФЕДЬ: Яка моя? Таке я собі випрошую.

РОМАН: Ну, але й не моя! Та я самий мушу про се сказати Маруси.

ФЕДЬ: З сего нічого не вийде. Вона і бачити тебе не хоче....

РОМАН: Тому власне мушу її побачити і пояснити, що все те помилка.

ФЕДЬ: А я тобі пораджу вступитися на якийсь час її з очей, а тимчасом я її уговорю...

РОМАН: Чудесна рада. Сим я якраз доказав би свою вину. Ні, таки мушу відійти її. (Хоче відійти).

ФЕДЬ (здержує його): Ради Бога, не роби сього, бо вона десь там разом з моєю жінкою. Запропастиш мене.

РОМАН: А що мене се обходить? Я перш усего повинен подбати, щоби себе не занапастити. (Вириває руку і виходить).

ФЕДЬ (самий): Ну, тепер я пропав! Він все там випапляє. А так гарно все було склалось.

(Федь, Марійка, опісля Феська, а нарешті Роман).

ФЕДЬ: А де Феська?

МАРУСЯ: Не знаю.

ФЕДЬ (на бік): Тепер булаб найлучша нагода пояснити, що то все помилка. (Непевно зближається до Марусі): Слухай, Марусю. Ти дай спокій тому нещасному Романови, будь більше поблажливою до него, бо...., бо він невинний...

МАРУСЯ: Що? Невинний?

ФЕДЬ: Зовсім невинний. Бачиш, ся Гапка, а тамта Гапка, то зовсім инші Гапки.

(Феська тихенько входить і затримується при середних дверях).

МАРУСЯ: Але-ж він був з нею на вулиці. Феська прецінь бачила його.

ФЕДЬ: В ночі кождий кіт чорний. То не був він.

МАРУСЯ: Не він? А хто-ж се був?

ФЕДЬ: То був... то був... (на бік): А, я не думав, що та сповідь так тяжко піде

(голосно): То був хтось, напевно хтось инший.

МАРУСЯ: Хто-ж міг би се бути? Крім нього нема тут иншого мущини.

ФЕДЬ (таємничо): То був я...

МАРУСЯ (дуже здивована): Ти?

ФЕДЬ: Так, то був я. Тільки ради Бога тихо, щоб Феська... (оглянувшись побачив Феську): А! Жінка! Я пропав!

ФЕСЬКА (підходить до него з виразом любови): Чесний, шляхотний, дорогий Федю, розумію тебе, се дуже гарно з твойого боку. Марійко, ти не догадуєшся? Він, хотячи вас погодити, рішився взяти вину на себе. Той поганець певно просив тебе о се. Правда? Намовив тебе?

ФЕДЬ: Але-ж . . .

ФЕСЬКА: Але я не позволю на таке; він не вартує такої посвяти і Маруся не хоче його більше знати...

(Входить Роман).

РОМАН (скоро входить): А! Нарешті знаходжу тебе, Марусю! Прошу на хвильку розмови, хочу конечно поговорити з тобою в чотири очі...

ФЕСЬКА (надуто): Вже знаємо, що

ви маєте її сказати. Що то не ви були на вулиці, а мій чоловік...

РОМАН (остовпів): А то що? Ви вже знаєте?

ФЕСЬКА: Знаємо, паничу, знаємо! Ви думали, що такою нісенітницею виведете нас в поле? Я свого Федя за добре знаю, щоби в таке повірити. Мій чоловік не полює в девятій годині по вулицях, щоби зловити якусь там Гапку, не губить на дорозі капелюхів . . .

МАРУСЯ (поглянула таємно на Романа): В котрій годині се було?

ФЕСЬКА: Якраз тоді годинник на ратуши бив девяту годину, коли я їх стрінула. (До Федя і Марійки): Ходім чай пити, нема що тут з ним базікати.

МАРУСЯ (здивована дивиться за відходячими): Але-ж в девятій годині...

РОМАН (здержує її): Бійся Бога!.... Бійся Бога!...

МАРУСЯ: Значить, се направду був він? А поганець! Бідна Феська!

РОМАН: Ти тільки будь тихо. Він поправиться, на се дав мені слово...

МАРУСЯ: А я тебе судила! (подає йому обі руки).

РОМАН: Значить, вже не віддаєш мені перстеня?

МАРУСЯ: Віддам, але разом з моєю рукою.

РОМАН: О! моя найдороща Марієчко (цілує її в руку).

(Виходить Феська з Федем).

ФЕСЬКА (з обуренням): Марусе, а то що? Ти простила йому?

МАРУСЯ: Що-ж маю робити? Він так просив і обіцяв поправитися. (з усміхом до Федя): Федю, можна йому повірити?

ФЕДЬ: Я ручу за нього.

ФЕСЬКА: Ви добрі люде, милосерні. А я сего ніколи не зробилаб.

МАРУСЯ: Ти що иншого...

ФЕСЬКА (дивиться мило на Федя): А мій Федь, не дасть мені ніколи причини до того. Правда?

ФЕДЬ: Присягаю тобі на...

ФЕСЬКА (затикає йому рукою рот): Фе, хто бачив присягати. Я тобі і без того вірю.

МАРУСЯ (дивлячися на Романа): Блаженні ті, що вірять!

(З а в і с а).